

Vesi loiskuu rantakiviin, tuuli ujeltaa ja yksinäinen lokki kirkaisee. Kaiken päällä ja taustalla jyskyttää humiseva päänsärky. Ilma on kylmää ja kosteaa, nenäni on valuttanut leukani märäksi. Auon happamalta ja ummehtuneelta maistuvaa suutani ja hieraisen silmiäni, ennen kuin päästän valon silmäluomieni taakse. Valo on raakaa ja tunkeilevaa, ja pahentaa päänsärkyä entisestään. Makaan lakanattomalla patjalla. Alasti, sikiöasennossa. Enkä yhtään tiedä missä. Ehkä jonkun kesämökillä. Lautaseinät, repeytyneitä sarjakuvalehtiä puisella lattialla. Lastenvuoteen, johon en edes suorana mahtuisi makaamaan, lisäksi huoneessa ei ole kuin tuhkaa pursuava avotakka ja puinen jakkara. Takan vastapäisellä seinällä on sentään pieni hylly, jolla lisää sarjakuvia. Huonetta silmäillessäni tajuan, että minulla on aivan järkyttävän kylmä. Minulla ei ole mitään käsitystä kuinka olen tänne joutunut, tai kuinka kauan olen tässä maannut. Testaan varovasti sormiani ja varpaitani. Tuntuvat sentään liikkuvan, vaikkakin hitaasti. Lämpötila ei voi olla montaa astetta plussan puolella, ja tuulenpuuskat livahtavat jatkuvasti seinäautojen välistä mökkiä hyydyttämään, sillä mökkihän tämä on. Eikä mikään tuore tai hyväkuntoinen yksilö. Katto on vuotanut yhden nurkan tummaksi. On yksi ovi ja kaksi pientä ikkunaa, joista näkyy tummaa vettä ja melkein yhtä tummaa taivasta. Minun on niin kylmä, että pelkään menettäväni kykyni liikkua. Nousen ensin kontilleni uikuttamaan, ja hetken puhallettuani lattialle sängyn viereen seisomaan. Teen muutaman kankean haara-perushypyn. Läpsin itseäni poskille. Kipristelen varpaitani. Kaikki tämä auttaa vähän, mutta varpaita ja jalkapohjia kihelmöi edelleen. Jatkan muutamalla kyykylä, ja koitan etsiä pienen mökin nurkista silmiini jotakin käyttökelpoista, kuten vaikkapa tulitikkuja. Tulitikkuja ei näy, mutta sängyn alta silmiini osuu kumisaapaspari. Pienessä mökissä on joskus majaillut iso mies, saappaat ovat minulle monta numeroa liian suuret. Revin sarjakuvalehtiä riekaleiksi, ja tungen silppua saappaisiin kuin lappalaiset heinää. Saappaat eivät kaikesta eristämisestä huolimatta tunnu lämpimiltä tunnu, mutta ehkäpä vaikutus tulee viiveellä. Kaluni on tuskin koskaan syntymäni jälkeen näyttänyt yhtä pieneltä ja surkealta. Vaikutelmaa tehostaa se, että häpykarvoitukseni on kadonnut jonnekin. En jaksa miettiä minne. Enemmän huolestuttaa reiden sisäpuolelle kuivunut, ohut verinoro. Aikani haaroihini tuijoteltuani ymmärrän, että myös pohkeiden yläpuolinen vartalo olisi syytä verhota tavalla tai toisella. Mökki ei tarjoa kauheasti vaihtoehtoja, enkä jaksa uskoa, että läävän ainoa ovi johtaisi Stockan miestenosaustolle. Siispä tarraan kohmeisin sormin patjaan, ja revin sen kumpaankin päähän reiän. Kangas on vanhaa, tummanharmaata, paksua ja haperoa. Sisälmys koostuu lumpuista ja varmasti myös hiirenpesistä. Sukellan alapään isommasta reiästä sisään patjaan, ja taistelen pääni saastaisten riepujen läpi vastakkaisesta reiästä ulos. Uudelleensyntymä hattivatiksi on täydellinen. Niin paljon kuin noista peniksiltä näyttävistä ja sähköllä käyvistä epeleistä pidänkin, en halua aukoa ovea hampaillani. Siispä nakerran kankaaseen vielä yhdet reiät sivuille, ja saan käteni kynnärpäitä myöten ulos. Ovi ei ole lukossa, vaan aukeaa suurieleisesti naristen. Vaapun design-asussani ulos. Huomaan olevani saarella, joka ei ole juuri mökkiä suurempi. Isoa ja pientä kivikkoa, muutama haapa ja koivu. Lähes kaikki saaren multa on mökkipahasen alla, nurmikonleikkuu ei ole huvilan omistajan suurimpia kiinteistönhoidollisia haasteita. Saari on ehkä puolen kilometrin päässä toisesta, vähän suuremmasta saaresta, mutta muuten horisontissa näkyy joka suuntaan pelkkää vettä. Ei tämä nyt oikein tutulta näytä, missäköhän helvetissä minä olen? Hypin ja pompin pihamaalla sen minkä asustukseni antaa myöden. Horkka on hellittänyt hiukan, mutta vilu palaa heti kun lakkaan liikkumasta. Jos en pääse täältä pois, palellun hengiltä. Kuinka helvetissä olen päätenyt tänne? Ei minulla mitään muistinmenetystä ole, tiedän tasan tarkkaan kuka olen. Lähimenneisyys vain tuntuu hämärtyneen. Menin aivan normaalisti aamuvuoroon aaltopahvitehtaalte, johon puolestaan menin armeijan jälkeen opiskelurahoja tienämään. Niitä

on nyt tienattu viisitoista vuotta, enkä ole saanut hankittua edes tällaista mökinrotiskoa. Tai mistä sen tietää? Ehkä olenkin tehnyt eilen elämäni kaupat, ja päättänyt juhlistaa niitä nukkumalla alasti Datsallani. Yksi poikamiehen kirjoissa kulkemisen monista hyvistä puolista; mahdollisuus tehdä nopealla varoitusajalla ratkaisuja, joskus hyviä, yleensä huonoja. Muistan paalanneeni aaltopahvijätettä kohtuullisen ahkerasti, kohtuuttomin kahvitauoin, ja lähteneeni kotiin leimaamatta, kymmenen minuuttia liian aikaisin. Työpäivässä ei siis ollut mitään erikoista, mutta mitäköhän ihmettä sen jälkeen on tapahtunut? Jatkan hyppimistä ja pomppimista, ja katselen tarkemmin ympärilleni. Toivoisin kovasti näkeväni rannassa veneen, sillä veneellä kuvittelisin saarelle saapuneeni, mutta jos siellä sellainen on, se on sukellusvene. Koko helkkarin saarella ei kerta kaikkiaan ole mitään muuta kuin mökki, eikä esimerkiksi vaatteitani näy missään. Kun ei ole venettä eikä vaatteita, olen joko kroolannut rantaan, tai sitten minut on joku tänne kuskannut. Heräsin alasti, mutta en sentään läpimärkänä, joten uimareissu on poissa laskuista. Joku on minut tänne tuonut, riisunut alasti ja jättänyt heitteille. Ei maailman miellyttävin ajatus. Olen juuri aloittamaisillani kelaamaan läpi vihamiesten listaa, jolta ei käsittääkseni pitäisi löytyä Bond –tason superrikollisia, kun kuulen kuin kuulenkin moottorin ääntä. Hihkaisen riemusta ja alan heilutella käsiäni ilmassa, kun näen veneen ilmestyvän taivaanrantaan, ja suuntaavan suoraan kohti huvilaani. Hetken hihkuttuani juolahtaa mieleeni, että veneessä saattaa istua ihan se sama tyyppi, joka on minut tänne raahannut ja alastomaksi riisunut. Käsien heiluttelu loppuu siihen. Mitä helvettiä tässä pitäisi tehdä? Linnoittautua mökkiin, ja huudella oven läpi että kukas se siellä kolkuttaa, joulupukki vissiin? Päiväkotilaisetkin tulevat noista lahoista seinistä läpi. Pitää mennä piiloon, ja arvioida mikä saapuja on miehiään, mutta mihin? Ei täällä ole mitään. Sitten huomaan että vastakkaisella rannalla on sentään iso kivi, ehkä kymmenen metrin päässä rannasta. Moottorin ääni lähenee hitaasti, kun pujottaudun kiireesti ulos patjasta. Jotain patjansisäistä möhnää menee suuhuni, enkä tiedä oksettaako vai yskittääkö minua enemmän. Köhien ja kakoen viskaan patjan mökin oven eteen, ja kahlaan kumisaappaissani veteen. On jo myöhäinen syksy, sikäli kun muistan, eivätkä saaren harvat puut tosiaan näytä vielä lehtiä kasvattaneen. En siis olekaan haukannut omenasta, nukkunut sataa vuotta ja näe kohta lentäviä autoja. Harmi. Kumisaappaat hulahtavat täyteen järkyttävän kylmää järvivettä, kun kahlaan kohti kiveä. Kun pääsen lopulta kiven taakse suojaan, vettä on puolireiteen asti, ja perämoottorin ääni kuuluu jo ihan läheltä. Jos vene lähteekin kiertämään saarta, ja bongaa sinertyneen perseeni täältä kiven takaa, niin turhaan syväjäädytin pallini, ehdin miettiä, ennen kuin veneen keula kolahtaa rantakiville. Kuulen jonkun hyppäävän veneestä rantaan. Kuulen miehen ääntä, mutta en saa sanoista mitään selvää. Sitten kuuluu kilinää, jonka kuka tahansa tunnistaisi. Pussikaljaa, ja täällä on jumalauta melkein pakkasta. Kurkistan varovasti kiven takaa, ja näen miehen seisovan portaiden eteen viskaamani patjan luona. Vähän kumaran, voimakkaasti pälvikaljuisen miehen. Mies on ehkä kuusissakymmenissä, ja nuhruisesti pukeutunut. Hän katselee vuoroin patjaa ja vuoroin sisälle mökin avonaisesta ovesta. Mutisee sitten jotakin itsekseen, painaa vapaalla kädellään toisen sieraimensa umpeen ja puhalttaa toisen sieraimen tyhjäksi räätästä. Törähdys on kuin elefantin kärsästä, mutta osa räkäsuihkusta näköjään osuu hyvästä paineesta huolimatta miehen elämää nähneelle villapaidalle, sillä mies laappii suorituksen lopuksi villapaitansa puhtaaksi, edelleen itsekseen mutisten. Alkaa olla todella, todella kylmä. Varpaitani palelee ja polttelee yhtä aikaa. Kivekseni kipuavat kohti vatsanpohjaa ja hampaani kalisevat holtittomasti yhteen. Punttisalilla tulee käytyä aivan liian harvoin, mutta uskoisin silti pystyväni kellistämään tuon ukonretaleen, mikäli on pakko. Jos on pakko, niin on pakko, nyt on pakko tulla pois täältä vedestä. En keksi mitään järkevää sanottavaa, jotain kahlaan ääneti rantaan. Niistomies kääntyy veden loiskeen

kuullessaan minua kohti, ja tuijottaa suu auki. Hänellekään ei juolahda mitään sanottavaa mieleen, mutinakkin on loppunut. Riisun saappaat jalastani ja kaadan vetisen sarjakuvalehtisilpun maahan. Seison alasti miehen edessä. Hän tapittaa minua edelleen ilmeenkään värähtämättä, suu auki. Käsi kuitenkin liikkuu. Se pujahtaa S-ryhmän muovikassiin, ja poimii sieltä pullon Karhua. Pullon hän avaa hampaillaan, toljottaen edelleen minua suoraan silmiin. Ojentaa sitten pulloa, ja puhkeaa puhetulvaan: - Martti. Nyökkään huojentuneena ja otan pullon vastaan. Sekin on jääkylmä. Hampaani kilisevät vasten pullon suuta kuin kulkuset, kun kostutan kieltäni. - Jopas sattui, isänikin nimi on Martti. Odotatko ihan hetkisen? Ojennan pullon takaisin Martin kouraan, nappaan patjan kainalooni ja marssin rivakasti sisälle mökkiin. Lähietäisyydeltä Martin vaatteita tarkasteltuani ja miehen ominaisuuksiin tutustutuni, päätin, että pukeudun ehkä kuitenkin mieluiten patjaksi. Laapin jalkani kuivaksi sarjakuvalehdillä, kuivaan myös saappaani, ja sullon ne täyteen uutta, kuivaa silppua. Sitten saappaat jalkaan ja mies takaisin patjaan. Aah. Martti ei ole liikahtanut paikaltaan, vaan tissuttelee kylmänviileästi kylmänviileää olutta samoilla jalansijoillaan. - Ihmettelet varmaan että mikäs äijä se täällä alasti hilluu? - Saahan sitä hillua, pillua. Kyllä sinut tunnetaan, niin. Sillä lailla. Ukkohan on sekaisin kuin seinäkellon luukusta päällään pudonnut käki. - Minä olen ollut hävittäjälentäjänä. - Ihan varmasti oletkin. Martti ryhtyy kuvailemaan uraansa ilmavoimien palveluksessa, tehostaen tarinaansa erilaisilla pärinöillä sekä suoriksi ojennettuja käsiään kallistellen. Ottaapa myös muutamia loikkia, kuin lentoon pyrkien. Mukana on oltu niin YK-tehtävissä kuin salaisen EU-häivehävittäjän puikoissa, juupa juu. Hengästytyään omasta performanssistaan, Martti istahtaa läheiselle kannolle ja korkkaa uuden oluen. Kun saan tuon kahjon kускаamaan itseni mantereelle, niin pitäisi helpottaa. Tosin en yhtään tiedä missä päin maailmaa olen, ja kuinka kaukana Tampereelta, mutta sitä ei kyllä välttämättä tiedä hävittäjälentäjäkään. Kuuluu tsups, kun Martti korkkaa jälleen uuden oluen. Tahti on tuima, voi olla että saan jättää vuorostaan Martin tänne nukkumaan ja tarttua itse perämoottorin kahvaan. Sehän sopisi kyllä. Perämoottorista juolahtaa yllättäen mieleeni se, minne suuntasin töiden jälkeen, ennen kuin päässäni pimeni. Veneellenihän minä tosiaan olinkin menossa.